Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

De incarnatione - Cod. Ettenheim-Münster 216

Aubry, J. P.

[S.l.], 1713

Quaestio 8va

urn:nbn:de:bsz:31-122286

Visual Library

Nec obstat qd sit ordinis supernaturalis, na' cum visio beatifica e ordinis altioris ad quam intellectus creatus elevatur.

Obj ultimo. Sic pari modo poterit dici, B. Virginem ad aam Chri creandam instrumentaliter concurrisse, hoc autem nemo facile dixerit qd B. negari scholas, na' sicut ad hoc generandum n' e necesse ut parentes influant in aa' realiter, sufficit quatenus opus e, ut in ipsa unione influant, ... vi cuius generatur cum totum quale generari dicitur, sic enim ut Christus qualis a virgine generatus ee dicatur n' e necesse, ut in aam mediante verbum influxerit, sufficit autem et probabiliter necessarium e ut etiam unione aa cum corpore etiam ratione naturae humanae de se indifferentis cum verbo physice influxerit. quaest. 8 de unione hypostatica et eius terminis

Quaestio 8va
De unione Hypostatica et eius terminis

Post explicatas causas extrinsecas Incarnationis agendum nunc e cum de Christo quasi causis intrinsecis eiusdem, seu de iis quibus constituitur vi intrinseca Incarnationis in facto ee considerata, de, de ipsa unione hypostatica et de extremis eiusdem, quae per eandem uniuntur et constituunt unum Christum seu Christum hominem. articulus quid sit unio hypostatica

Articulus imus
Quid sit unio hypostatica

Per unionem hypostaticam intelligitur ... illa per quam verbum et natura humana denominantur ee unita physice in unitate personae, seu ipse formalis nexus et vinculum, qd inter verbum et naturam humanam intercedit, et per qd ee illius dicitur unum aliquid suppositum seu persona; et quidem non moraliter affective sed vere physice, pro ut a nobis dictum e contra Nestorium de hac iam quaeritur ... in quali entitate physica consistat.

2. Dicendum imo unio hypstica est aliquid a verbo et humanitate realiter distinctum.

Ita contra plures Thomistas Scotistae et nostri autores Colter. Ratio est, quia potuit a parte rei existere verbum et haec humanitas Christi quin haberent realem unionem cum verbo, ergo realis unio huius humanitatis cum verbo qualem contra Nestorium tenet Ecclesia, est aliquid a verbo et humanitate omnino simul sumptis realiter distinctum. Consequentia patet, quia separabilitas realis est certum signum distinctionis realis, cum nihil a seipso quo ad tempus et locum realiter possit separari. Antecedens autem vendi negari non potest, quia potuit Deus hanc humanitatem tempore propositum creare, quin eam sibi uniret. Deinde verbum erat antecedenter indifferens ad unionem cum hac vel alia humanitate, aliaque non fuisset unio Deo libera. Rursus haec humanitas erat antecedenter indifferens ad eam unionem cum persona eiusdem cum natura nostra speciei. Ergo unio de facto intercedens est aliquid inter verbum et humanitatem Christi de facto intercedens est aliquid realiter ab ipsis distinctum.

3. Dicendum 2do unio hypstica verbo et humanitati Christi superaddita est entitas aliqua positiva et non tantum negativa. Ita rursum autores citati praecedenti gebu. Ratio est imo unio physica, qualem concilium contra Nestorium asserunt, requirit esse aliquid positivum. Ratio 2. est quia non est intelligibile, cuius rei sit illa negatio, si dicas esse negationem subsistentiae creatae, qua spoliari nequeat natura humana, quin hoc ipso habeat divina atque adeo hypstice unita sit Deo. Contra est imo quia subsistentia creata fit obliquum negatione unionis cum vegnore superaddit, negatio autem negationis huius est ipsa unio positiva: ergo. Contra est 2do licet dicta subsistentia creata esse aliquid positivum naturae superadditum et natura creata existere non posse sine subsistentia propria vel divina, per hoc tamen quod humanitas Christi propria careat subsistentia et intelligitur vel quod verbo quam patri et spiritui sancto realiter unita,

Unde seqr. eam omnibus tribus psonis unitam, et ergo posse dici unitam Patri et Spiritui S. ac Filio. Si rursum dicas ideo naam humanam esse potius unitam Filio quam alii psonae, quia hic negatio unionis cum alia psona, hic redit quaestio, an unio cum alia psona sit quid pstivum et negtivum. Si prius, non est ratio cur unio cum Patre et Spiritu S. possibilis sit potius non item unio cum Filio. Si posterius, negatio negationis est aliquid positivum, ergo tam unio naae cum Filio est pstiva.

Dicendum 4.

Dicendum 2.dum Entitas illa pstiva est aliquid creatum ita dicunt aliqui Auctores. Ratio est, quia si esset aliquid increatum intelligi nequit, quid non hoc esset aliud quam vel speciale aliqd decretum divinum volens extrema inter se uniri pro ut aliqui Auctores dicunt, vel actio quaedam horum extremorum unitiva reali cum Deo identificata pro ut alii putant. Neutrum vero horum esse pot, non primum, tum quia explicari non pot, quid esset obiectum illius decreti, et quid non vellet praeter humanitatem et verbum; tum quia hujusmodi unio non est physica et realis, qualem Concilia statuerunt, sed accedere videtur ad unionem affectivam et moralem, qualem Nestorius asserebat. Neque 2dum tum quia supponit actiones Dei ad extra cum eodem realiter identificatas et proinde ab aeterno eum semper datur, quod hic falsum esse docetur in philosophia, tum quia actio unitiva est unio realis vel non formalis, ideoque unitio potius dicenda non est, quam unio seu formalis nexus extremorum inter se, tum denique quia non pot intelligi cujus termini productiva sit illa actio, non enim est productiva verbi, ut per se patet, neque humanitatis uti enim clarum est, nec demum totius compositi vel quasi compositi quod est Christus, cum sit imperceptibile, quomodo actio aliqua productiva sit totius, quae hic non est productiva illius

ptis eiusdem totius.

Dicendum 4to unio hypostatica n(on) e(st) entitas acciden-
talis, nec absoluta; sed e(st) modus substantialis, ita Communis
Auctorum contra Gabrielem et quosdam alios. prob(atur) 1ma pars
totum substantiale constitui nequit ex substantia et accidente; ubi
ex substantia suppositum, cum constituatur ex substantia et accidente
sit totum accidentale; sed Christus e(st) totum substantiale, ut
facile o(mn)es fatentur, et constituitur per unionem hypostaticam
ergo unio n(on) e(st) accidens. prob(atur) 2da pars: si unio esset
entitas absoluta posset saltem divinitus existere separata
ab humanitate, et sic n(on) esset formaliter substantia indifferentia
ab humanitate et verbi ad esse unita: atqui ipsa unio
verbi et humanitatis [illegible] e(st) formaliter substantia indifferentia, cum sit forma denominans
humanitatem unitam verbo: ergo n(on) e(st) entitas absoluta. ergo
si vero neque divinitus possit existere separata ab huma-
nitate, cum ex essentia sua e(st) entitas modalis, de cuius
ratione e(st), n(on) posse existere seorsim a suo modificato, si enim
posset seorsim existere, iam requireretur aliquid aliud, ut
verbum humanitati actu et formaliter et ipsa haec unio unita
diceretur.

6. Hinc deducitur unionem hypostaticam realiter distingui tum
ab actione productiva [illegible] humanitatem constituentis
tum quia actio e(st) accidens, tum quia verbum assumpsit
totam humanitatem iam ubique existentem, atque adeo unio
cum verbo supponitur humanitate producta.

Deducit 2do eam quoque reales distingui ab unione ac cum corpore, tum ob rationes 2das modo datas, tum quia unio ac cum corpore e intrinsece naturalis et ejusdem cum nostra speciei hypostatica vero e intrinsece supernaturalis cum sit maxima Dei gratia, et caeterarum mater gratiarum. 3tio potest eam distingui ab actione sui productiva, cum enim haec unio indifferens sit utrum a solo Deo, vel etiam a causa 2da sustentante produci possibile sit, eam enim a B. Virgine immediate productam dum ipse requirit actio distincta, qua forsan hanc collativi differentiam ac denominet unionem ab hac potius quam alia causa productam, item distingui a duratione et ubicatione, cum ab his si non differet, alias toties mutaretur, quoties tempus et locum variaverit corpus. 4to demum potest quoque distingui a dispositionibus humanitatis tum quia dispositio e accidens, tum quia nulla dispositio supernaturalis in humanitate unionem praecessit, et quamvis aliqua praecessisset ea non esset unio, ad quam disponit, naturalis ante supernaturalis.

Solvuntur object.

Obj. imo contra omnia dicta: verbum divinum per nihil creatum actuat forsan sit exercere rationem termini et ultimi complementi, ergo verbum unitur actu et forsan humanitati per suam personalitatem sine ullo alio intermedio. ant. prob. Deus non pot exercere rationem principii productivi ad extra per aliquid a se distinctum et creatum, quod nec verbum divinum pot exercere rationem termini et ultimi complementi per aliquid creatum! Con: prob. ideo exercitium producendi res ad extra non pot esse ordine aliquid distinctum et creatum quia Deus e simpliciter infinitus et actus purus in ratione principii productivi, sed etiam verbum divinum e simpliciter infinitum et actus purus in ratione termini et complementi ergo et exercitium terminandi non pot esse aliquid creatum ab ipsius personalitate reale distinctum.

R. nego ant. ad probat. nego ant. contrarium enim potest in philosophia, patetque aliud esse eo, si enim hoc quod est ~~deum~~ actu et forte producere hunc mundum aliud nihil est quam Deus praecise et eius potentia Deus et actu forte produceret maiorem alterum mundum quamvis hic actu aeque sit existeretque; item ab aeterno iam actu et forte produxisset hunc mundum per hoc. ~~#~~ vero quod per aliquid a se distinctum terminet humanitatem vel per aliquid a se distinctum producat aliquid ad extra non desinit esse actus purus; actu terminet humanitatem vel per aliquid a se distinctum producat aliquid ad extra non desinit esse actus purus.

Dices: unio hypostatica est, per quam Deus est homo, atqui homo est Deus per deitatem, Deus est hic homo per hanc humanitatem, atqui homo est Deus per deitatem. ergo unio hypostatica nihil est aliud quam deitas et humanitas. R. dist.: Maj. unio hypostatica est, per quam tanquam per actualem et formalem nexum atque habitudinem Deus verbum est homo, atqui homo Deus verbum Con.: per quod tanquam per extrema connexa Deus verbum, verbum Con.: nego Maj. et dist.: Min. Deus est homo atqui homo Deus verbum nego Maj. et dist.: Min. Deus est homo per verbum est homo per hanc humanitatem atqui homo est Deus per personalitatem ac deitatem verbi tanquam per extrema connexa Con. tanquam per actualem ac formalem nexum atque habitudinem nego Min.

9. Dices 2. quod est per essentiam tale, non fit per aliquid superadditum tale, sed vis infinita actualiter et formaliter terminandi naturam humanam convenit personalitati verbi per essentiam; ergo implicat ut fiat per aliquid superadditum tale. R. dist.: Min.: vis infinita actualiter et formaliter terminandi naturam humanam per unionem aliquam distinctam convenit personalitati verbi per essentiam Con.: vis infinita terminandi naturam humanam actualiter et formaliter sine unione superaddita convenit personalitati verbi per essentiam nego Min. etc.

Aliud ergo est vis seu aptitudo terminandi naturam humanam per seipsam sine medio superaddito, et aliud est vis terminandi illam mediante unione superaddita: posterior vero convenit Deo per essentiam non item prior. (

Dices XI: natura divina, quia per essentiam est actus purus infinite perfectus in ratione intelligibilitatis et illustrativi, ideo non potest formaliter per aliquam speciem creatam fieri intelligibilis et illustrativa in actu secundo; ergo etiam quia persona divina in ratione termini hypostatici est infinite perfecta et actus purus, non potest per entitatem creatam formaliter constitui in ratione actus terminantis naturam humanam. Resp. Deum esse quidem per seipsum actu et formaliter illustrativum omnium objectorum necessariorum et possibilium, quia haec necessario intelligit per scientiam simplicis intelligentiae seu adaequate identificatam; ad intelligenda vero actu contingentia in aliquorum sententia requirit unum superobjectum absolute et sub conditione existens, in aliorum sententia requirit actum Dei liberum et contingentem cum Deo identificatum adaequate Deo virtualiter distinctum et antecedenter separabilem et statum objecti sub conditione existentis, in quo Deus contingentia videat. At cum verbum non necessario sit actu et formaliter unitum humanitati ad hoc requirit aliquid utrinque superadditum, quod sit formalis et actualis sublatio hujus indifferentiae, ac formaliter denominans unitum Deum sicut falsum est, quod Deus sit a creatura formaliter et actu intelligibilis per suam essentiam tantum et non per speciem expressam seu per illustrationem creatam, sic pariter falsum est eum esse actu et formaliter unibilem per suam tantum essentiam et non per unionem ab utroque termino realiter distinctam. 11.

Dices XII: persona divina deberet per entitatem creatam formaliter determinari ad terminandam naturam humanam, et sic fieri potentia ad hanc denominationem et per aliud a se distinctum completabilis et determinabilis. Sed hoc repugnat actui puro. ergo ...

R. dici: Maj. est intrinsece in potentia physice perfectibili ab
actu seu forma huius denominationis nego. est in potentia physice
perfectibili ab eodem actu seu forma con. Deus in ista
dicitur esse purus actus, in quantum excludit omnem potentiam ad actum aliquem
à quo ulterius perficiatur: nequaquam enim caret nec carere unquam
potest ulla sui perfectione, et sic neque est neque esse unquam potest
in pura potentia ad illam, sed semper actu illam habet et quidem per
identitatem, ita ut non est potest posse illam carere et actu habere,
at vero non dicitur esse purus actus, quatenus hic excludit omnem potentiam
seu aptitudinem ad constituendam novam aliquam denominationem una
cum actu seu forma aut quasi forma à se distincta. ex quo persona
patris de facto est in tali potentia ad denominationem actu
terminantis naturam humanam cum enim ipsa possit naturam aliquam
humanam terminare, sicut enim persona Verbi de facto est in tali
potentia ad determinationem actu terminantis aliam naturam humanam
quia potest adhuc aliam terminare quam de facto non terminat.

Obiicies 2. contra 3. et 2. quia: si unio hypostatica esset aliquid
positivum et creatum Verbo et humanitati superadditum daretur
in utroque per hoc extremo recipi tanquam in subiecto sicut
recipitur unio corporis inter animam et corpus in utroque extremo:
hoc non potest fieri, quia alias verbum divinum esset perfectibile
ac mutabile. ergo. R. nego maj. propter hanc ipsam rationem
in M.: indicatam. ut enim aliquid dicatur recipi in altero
tanquam in subiecto, debet illi non quomodocunque esse intrinsecum, sed debet
insuper illi sic inhaerere, ut simul ipsum perficiat; cum
igitur unio hypostatica non ita sit in verbo ut ipsum perficiat non
recipitur in illo tanquam in subiecto, sed in sola humanitate,

a qua eam sustentat; nec enim creativè producitur, sed generative
ad verbum autem purè terminatur, seu respicit illud tanquam
purum terminum intrinsecum. nec obstat, quod unio essentialis inter corpus
et animam recipiatur in utroque suo extremo, utrumque enim est
perfectibile, utrumque verò extremum unionis hypostaticae non est perfectibile

Dices: si unio non recipitur in verbo tanquam in subiecto, tunc neque 13
illud informat, nec est actualis informatio eiusdem; informare
enim alterum dicitur, quod recipitur in illo tanquam forma in subiecto
sive quod recipitur immediatè per seipsum sine alia unione, dicitur
esse actualis informatio subiecti, sequela autem non potest admitti.
Cui per quia si unio haec non est actualis informatio verbi
tunc neque est modus aliquis, cum de ratione modi sit esse actualem
informationem subiecti. R. nego Mi. ad probationem nego Maj. licet
unio hypostatica non sit actualis informatio verbi, est tamen actualis
informatio humanitatis, quod sufficit ad rationem modi, si sit actualis
informatio saltem alicuius subiecti, et simul formalis determinatio
ad denominationem aliquam, ad quam subiectum illud de se est indifferens.

Dices 2do: si unio hypostatica non recipitur in verbo non potest intelligi, quomodo 14
et per quid huic sit intrinseca, seu respiciat illud tanquam
~~terminum~~ terminum intrinsecum et non merè extrinsecum, qualiter v.g. actio
creativa et conservativa respicit Deum; hoc autem debet potissimè explicari.
R. nego Maj. per hoc enim unio haec verbo est intrinseca, quod ita
humanitatem physicè uniat verbo, ut eam ipsam per seipsam eidem verbo
taliter uniat, ut una cum illo ac humanitate faciat unum per se, quod
non facit actio creativa et conservativa etc.

Dices 3: hoc ipsum non potest intelligi, quid sit et unionem hanc
et ipsam eam humanitatem mediante hac unione physicè uniri verbo, si
neque in illo recipitur tanquam in subiecto, nec illud illa recipiat tanquam
forma. ergo etc. R.

R. nego ant. et dico idem proportionaliter esse, quod est animam physice uniri corpori excepto hoc, quod per unionem physicam inter animam et corpus utrumque hoc extremum perficiat alterum, per unionem vero hypostaticam solum verbum perficiat humanitatem et non vicissim ab illa perficiatur, est autem unio physica inter animam et corpus tale aliquod vinculum inter extrema hoc intercedens vi cujus illa mutuo ac inseparabiliter, quamdiu hoc unio manet, inter se connectuntur in ordine ad locum atque tempus cum mutua penetratione illorum inter se, et constituunt fortiter ac proxime unum aliquod per se, atque mutuo perficiunt tale igitur quid est unio hypostatica excepto discrimine assignato.

15. Obj. 3. contra ista. Unio hypostatica est gratia, sed gratia est accidens ergo et ista unio. R. non omnem gratiam esse accidens, sed eam quae data actualis vel habitualis non constituens cum creatura unum per se substantiale, unio autem hypostatica constituit cum verbo et humanitate suppositum substantiale etc.

16. Dices imo quod supervenit enti substantiali completo est adeoque abesse sine subjecti corruptione est accidens. Sed ista unio supervenit enti completo ipsi verbo et humanitati, potestque adesse et abesse absque eorum corruptione. R. dist. Maj. Si non veniat in corruptionem alterius totius substantialis con. si veniat in ejusmodi corruptione nego Maj. hoc autem unio venit in corruptionem totius substantialis divino-humani et humanitas in ratione suppositi divini est incompleta, ad summum dici potest accidens logicum, quia esse unitum de verbo et humanitate non inquirit sed in quale accidentaliter praedicatur, non autem est accidens physicum quod non constituit substantiam sed supervenit substantiae, eaque radici intrinseca recepit etc.

18 Dices ideo humanitatem esse unitam verbo importat relationem praedicamentalem hoc autem est accidens. ergo R. humanitatem esse actu unitam verbo importat

Importat quid relacē prædcātale, quæ ē totū accidētle cōflatum ex hūalāe et unione verbo, et eorū cōnectionibus ac durabibus unio bū ipsa cōf cōpliter ac transcendentaliter percipit verbū et hūatāē, unde bū stāfica ea ēē accidens, sicut creata rāāle ~~quo~~ coexistere Deo importat relacē prædicamentalē et complexū accidentale essentialem ad bū rāālis dicens respectū ad Deū n ē accidens nec totum accidentale. 19

Obj. 4. Repugnat subsistia creata supernālis, sed unio hypstca ē creata et supernālis, ergo n ē subsistia. R. dis. maj. repugnat subsistia creata supernālis subsistia nimirū completa, n incompleta quæ sit nāa Con: quæ sit incompleta et pars ut quo totius compositi sive suppositi. Reg. Si daretur subsistia creata supernālis completa n incompleta, quæ sit nāa, foret supernālis ut ponitur et n foret, quia supernāale ē qd ē supra vires et exigentiam totius nāæ, quod autem ipsum ē nāa aliqua n pt ēē supra vires et exigentiam totius nāæ. Unio verò hypstica nec ē nāa completa, ut patet, nec ēē nāa incompleta, quia n ē pars completa, sed ē pars suppositi divini hūāi supponens nāā hūāā in ratione nāæ completā, et verbum completissimū; unde bene pt ēē supra vires et exigentiam totius nāæ atque adeò supernālis. Sed si velis dicere, unionem ēē nāā ut quo, quia ē pars ut quo, vi cuius verbū et reddit operaões hūālis sanctificas easque dignificas, est qz radicem multorum accidentium, quæ præterea nāāli adveniunt facies quæstioē de nomine alias rāoē nāæ creatæ cum philosopho intelligimus principium operaōn nāālium in quo ē n, sed accidens. 20

Obj. 5. Unio hypsta ē ens nobilissimū, sed ē supernālis ac perfectissima communicaō, qua sē bonū influit et communicare pura creaturæ, adeoque ē donū dīu maximum, qd conferri possit puræ creaturæ, superatque ēm ipsa grāā sanctificantē et visionē beatificam, qd n ē modus. sed contra denotant entitas vilissima et vix nomine ēi digna. R. nego Con: id qd addit dic. per modum intelligitur res vilissima

si npê sedu raôe generica giideret trans: si consideret secdu raôes specificas nego, si per modu quemcunqz intelligeres velis tale entitaê, qua absolute consideratis oibq suis gratis ê aliquid vilissimu minimeqz aestimabilitatis dicit pt unione hypstica n. ee modu, quia de vera ê entitas absolute loqdo valde aestimabilis, si vero per modu intelligas quemcunqz actuale informaôe subti et forte denominaôe illiq ad certa aliqua denoaôe, unio hypostica recte dicit ee modus, quia ê esslis infoâo hûatis et propterea per seipsa formr determinat hûate et verbu ut ex illis fiat unu aliqd totu suppositu, et pterea qm ê entitas esslr respectiva horu extremoru, indeqz sic ê alligata ut n. possit sine illis existere, ac pterea dr ee entitas modalis ac modus subsiatis.

21 Cont ultimo si unio hyp: eet entitas modalis sequeret totu ee totu modale: sequela ê absurda, pb. Maj: totu qd hbt una sui pte accidentale, est totus accidtle, qd ergo qd involvit pte modale, ê totu modale, Xs aute involvit ~~autem~~ pro parte sui unione hypostica modale. R. nego Maj: ad pbaoe nego Con. et paraê disparitas dr repeti ex modo loqdi et raâ denominaôis, npê totu absolutu et n. modale dicit, qd res pectis alteriq à se distincti n. ê esslis ac forlis determinaô et saltem divinitq absqz eo existere pt, talis aute ê quaevis subsia licet pro parte modu involveat uti hoê, e contrario per totu modale illud talis entitas cuiq tota essentia vel salte foa foa denominans ê actualis informaô ac forlis determinaô alicuiq subti qd aliqud denoaôe indifferentis, cuiusmodi tota sit res ubicata quatis, res durans quatalis &. totu accidtle ê qd per se ac imario n. intendit à naâ, quia pte involvit accidtle n. ordinata ad gstituendu totu imario a naâ intentu. at 2. persona sit extremu unionis hypostica ex pte &.

Art. 2dus 22.

Quodnam sit extremum unionis hypostaticae ex parte Dei &c.

Per extrema unionis intelliguntur illa quae per ipsam physice uniuntur ut faciant unum totum per se unum, nempe Christum; haec autem sunt verbum et humanitas. iam quia ipsum verbum includit duo scilicet naturam divinam omnibus 3 personis comunem et propriam personalitatem filii, quaeritur an verbum humanitati fuerit unitum ratione utriusque, sive ratione naturae communis quam ratione propriae personalitatis, an vero ratione alterutrius.

Dico 1mo verbum divinum humanitati non est unitum immediate ratione solius naturae communis 23.
omnibus 3 personis. ita Communis ac certa, Ratio est, quia alias non magis filius quam pater unitus fuisset humanitati, atque adeo omnes 3 personae divinae aequaliter naturam humanam assumpsissent fuissentque incarnatae, cum natura divina neque sit in patre et spiritu sancto quam in filio, consequens autem est erroneum in fide &c.

Dicendum 2do verbum divinum neque ratione naturae comunis et 24.
propriae personalitatis simul unitum est immediate humanitati, sed ratione solius personalitatis sibi propriae. ita S. Thom. Scotus et communis caeterorum fere omnium theologorum. probatur imo ex Concilio Toletano 6. nationali quidem solum, sed tamen maximae auctoritatis et communiter ab Ecclesia recepto, hoc in sua fidei professione inter alia sic habet. Cum tota trinitas cooperata sit formationi hominis suscepti, quoniam inseparabilia sunt opera trinitatis, solus tamen filius suscepit humanitatem in singularitate personae, non in unitate divinae naturae, id est in eo quod est proprium filii, non quod est commune trinitati &c.

194

Eadem fere verba repetit Rolletanus in pariter in fidei Confessione, atqui si verbum humani aequis immediate fuisset unitum secundum naturam quam verbum personalitatem filius humanitatem suscepisset tribus in eo quod proprium est filii, sed aequaliter in eo in quod est comune trinitati, cum natura vere sit comunis trinitati, quod ...

Q. 5 Probatur [illegible] quia ... ipsum S. Thom. aliiquis si ipsa enim natura divina immediate fuisset unita humani ad solum ... enim pater et spiritus S. eidem fuissent immediate uniti et naturam humanam assumpsissent, quia quod convenit divinae ... est comune quod omnibus personis ... convenit omnibus personis et hinc omnes dicunt summum bonum intelligere velle creare ... consequens autem est erroneum in fide quod ...

Q. 6 Si enim natura communis, quae in filio est fuisset immediate unita humani, tunc enim pater aut spiritus S. fuisset saltem secundum aliquid hic immediate unitus humani scilicet secundum eandem naturam comunem, cum natura alia aequis sit in patre ac filio, hoc autem posito ... pater naturam illam pater enim secundum propria sua personalitate fuisset immediate unitus humani et fuisset unitus tunc secundum naturam comunem et non simul enim secundum propria sua personalitatem, licet propria personalitas paternitatis natura realiter inter se identificentur. si imo tunc eodem modo pater fuisset incarnatus, ac ... incarnatus est filius, quia sicut filius per se et secundum naturam comunem et propria personalitate filii unitus est humani, ita enim pater et secundum sua personalitate et secundum naturam comunem fuisset eidem unitus.

Si dicum hoc e si n obstante reali identitate ~~propria~~ ~~Patris~~ inter naa comune et ppria psoltae patris sola naa cois et n simul cum psoltas ppria patris unita immde fuit huati et vice versa cum n obstante identitate reali inter naalem une et ppriam psoltae filii fuit sola psoltas ppria filii uniri immde huati, quin simul huic immede uniret naa cois si ante hoc fieri potuit, recte dicit id ee factum, quia una quidem ex ipsa sic tam vult praecipuum fundamtum sententiae oppositae ex identitate inter naa divina et psoltae verbi petitum. Et ex altera parte per hanc sententiam iam salvatur, quod verbum proprie ac simpliciter assumpserit humanitatem &c.

Dicendum 3tio. fuit in verbum cum si tum naa 27
divina et comune omnibus tribus psonis huati unitum saltem mediate scilicet mediante psoltae ppria ita communis. Ratio e. quia cum ipsa naa communis in verbo includit et cum personalitate ppria eiusdem verbi identificat, ergo etiam ipsa fuit unita humanitati saltem mediante hac personalitate ppria verbi &c. 28

Obj. vero contra 2da conclus: psoltas ppria verbi et naa divina oibus tribus psonis realiter inter se identificant, ergo si psoltas ppria verbi immde fuit

fuit unita humanitati; taliter enim unita fuit eidem naa
Comunis, aliâs realiter inter se identificatis et propter
eidem realem entitatem repugnarent praeter contradictoria
scilicet esse et non esse immediate unita eidem humanitati. Et hoc
Argumentum, quod haud dubie gravissimum est evidenter
solvendum esse enim Adversariis, ut colligi potest ex num. 26.
Sicut enim paternitas propria verbi et naa Comunis realiter
sunt idem inter se, ita eadem naa Comunis et paternitas
proprie patris sunt realiter idem inter se, quod si propter
identitatem realem, quae datur inter naam et filiationem, sequitur
filiatio humanitati uniri immediate, quin eidem taliter uniatur eam naa;
licet enim pari identitate reali, quae datur inter eandem naam et
paternitatem non fuit naa immediate uniri humanitati, quin eidem
uniretur immediate enim paternitas, et propter ergo pater ac filius
immediate unitus est humanitati ac proprissime incarnatus, uti et
Spiritus S. ob eandem rationem; quae tamen est Haeresis Sabelli
ab Ecclesia sapius damnata, quomodo ponendo à praesente
ab omnibus nam
Controversia argumentum hoc solvendum est
iuxta omnes qui quidem Catholice sentiunt non obstante quod
naa divina et paternitas propria verbi seu filiatio realiter sint
idem, tamen natura Comunicatur patri et filiatio non comunicatur
patri: filiatio generatur et relative opponitur paternitati
naa divina nec generatur nec paternitati relative opponitur,
quae non minus videntur esse contradictoria, quam quod filiatio
immediate uniatur humanitati, naa eidem non uniatur immediate. Quomodo

Quomodo autem et haec et illa verificari possint de natura divina et filiatione realiter inter se identificatis, non est huius loci explicare, quod pertinet ad tract. de Deo et explicanda res est vel per meram distinctionem rationis ut quidam putant, vel uti thomistae et ex nostris auct. plerique faciunt per distinctionem virtualem vel denique per formales ex natura rei, ut volunt scotistae.

29.

Obiicies 2.° personalitas verbi secundum se praecise accepta non dicit aliquam perfectionem, quod est praeter aliquid neutrum, prout multi docent: ergo non sola illa immediate unitur humanitati. Probatur consequentia: imo quia si non est perfectio non continet eminenter perfectionem subsistentiae creatae ac propriae, si vero hanc non continet eminenter, non potest per se sola illius vices supplere. Probatur 2.a consequentia: quia si non est perfectio, non potest per se sola humanitatem perficere nec illius actionibus tribuere valorem infinitum. Respondeo imo ant. negari a plurimis, deinde dato enim quod personalitas verbi secundum se praecise spectata non sit perfectio respectu naturae divinae in quantum scilicet hanc utique aliunde iam infinite perfectam perficere ulterius non potest dici tamen potest eam esse perfectionem respectu naturae humanae, illamque perficere posse, cum hanc ulteriorem sui perfectionem minime excludat. Respondeo 2. trans. ant. nego con. ad imum probationem negari potest suppositum quod personalitas verbi debeat in humanitate Christi supplere vicem subsistentiae creatae, cum quia iuxta nos subsistentia creata ac propria humanitatis huic superaddat meram negationem unionis cum alia subsistentia, unio eiusdem naturae cum personalitate divina,

20

ipsaque personalitas Verbi illi unita tam parum supplet vicem subsistentiae creatae ipsius humanitatis, quam parum lumen supplere potest vicem tenebrarum. ad 2dam probationem nego iterum suppositum: quod personalitas Verbi forte ut sic sola accepta perficere debeat humanitatem, cum hanc satis perficere possit per naturam divinam secum realiter identificatam, quamvis haec mediate solum unita sit humanitati.

Obj. 3: Natura divina speciali modo unita est humanitati quo non sit ipsi unita personalitas patris et Spiritus sancti: ergo unita est illi immediate, quia mediate eodem personalitates patris et Spiritus sancti sunt eidem unitae. Respondeo nego consequentiam licet enim natura divina non sit immediate unita humanitati, tamen realiter ac immediate identificatur cum personalitate Verbi immediate unita humanitati, personalitates autem patris et Spiritus sancti non ita identificantur cum personalitate Verbi: ergo iam speciali modo natura divina unitur humanitati in ipsa personalitate Verbi secum identificata, quo modo non uniuntur ipsi dictae personalitates, quamvis nec natura immediate uniatur humanitati; unde et divinitas incarnata dicitur Christus non item paternitas, et de eadem vere dicitur: hic homo est Deus, et non bene dicitur, hic homo est pater.

3.1 Obj. 4: quod mediate tantum est unitum alteri, non potest simpliciter dici eidem esse unitum: ergo si natura divina mediate tantum unitur humanitati non potest simpliciter dici eidem esse unita, quod tamen sancti patres passim dicunt.

R. dis: ant. si medium illud reales sit distinctum tranq. formis nego ant. Naã vero ẽ unita humanitati mediante perfectione relati qua cum naã reales identificat. unde recte dicit simpliciter unita humanitati.

Dices imo em paternitas ẽ unita humanitati mediante aliquo formis reales identificato, ipsa naã ipsa divina: ergo paternitas dici sit absolute ac simpliciter ee unita humanitati. R. dis ant. em paternitas unita ẽ humanitati mediante aliquo formis reales identificato ipsa ipsa naã, ita tn. ut hac ipsa naã n' immediate unita sit humanitati per se ipsam, sed mediante perfectione relati a paternitate reales distincta Con: ita ut hoc n' sit nego. 32.

Dices 2. quidquid convenit naã divina omnibus tribus personis communi convenit em paternitati et singulis personis ergo si naã communis sit dici simpliciter unita fuisse humanitati, idem dici sit de paternitate. R. dis: ant. quidquid convenit naã communi ratione sui praecise et in quantum ẽ naã communis, convenit em paternitati et singulis personis Con: quidquid convenit naã communi n' ratione sui, sed ratione certa alicuius perfectionis, cum qua reales identificatur nego ant. ipsa naã convenit ee unita humanitati n' ratione sui sed ratione propria perfectionis relati; unde n' ẽ mirum, si hoc praedicatum n' perinde em conveniat paternitati. 33.

Obiectio ultimo contra 3. conclusionem: quamvis perfectio filii immediate producat a patre, et naã cum perfectione illa reales identificet tn n' idcirco em naã mediate produci dicitur a patre, ergo quamvis filiatio immediate uniat humanitati et naã cum filiatione reales identificet, tn n' idcirco em ipsa mediate uniri dicetur humanitati. 34.

R. nego con. quia n. dicitur mediate productum nisi quod producitur a producto, natura vero divina non producitur a producto nisi a persona Filii, quamvis cum hac identificetur. quod non dicitur mediate esse producta quamvis identificetur cum persona divina, e contrario hoc ipso quod natura identificetur cum persona Verbi, cum eadem est unita seu unitur quidem unitate identitatis, ergo cum eadem persona Verbi immediate unita sit humanitati, ergo sit natura Dei mediate esse unita eidem humanitati: art. 3. quod sit extremum unionis hypostaticae ex parte naturae assumptae.

Articulus 3tius
Quodnam sit extremum unionis hypostaticae ex parte naturae assumptae?

§ 3. Varii circa hanc quaestionem fuerunt olim errores Haereticorum. nam imo illorum aliqui dixerunt, alterum unionis hypostaticae extremum a Verbo assumptum fuisse non solam naturam humanam sed personam humanam uti Nestorius. 2do alii in eundem cum prioribus sensum dixerunt alterum unionis huius extremum a Verbo assumptum fuisse hominem, 3tio alii dixerunt, non fuisse hominem, sed naturam humanam eam tamen non singularem, sed communem seu universalem, prout sentire visi sunt vel saltem locuti quidam Graeci existimantes idem esse naturam singularem ac suppositum vel personam. 4to alii admiserunt, quod verbum quidem assumpserit naturam singularem, sed non totam: hoc est corpus quidem humanum sed non animam, ut Ariani, volentes ipsum verbum corpori Christi fuisse loco animae. 5to alii censuerunt in humanitate

assumpta esse aliqua non tn̄ intellectiva, sed mente destituta atque adeo sensitiva tantum, uti Apollinaristæ. Sto alii contendebant, humanitatem à verbo assumptam non habuisse verum corpus sed tantum apparens vel imaginarium, uti Manichæi. 7mo alii admittebant in humanitate assumptum corpus aliquod verum, sed non terrenum, hoc est constans carne et sanguine ac passibile, sed cæleste aliquod ac impassibile, uti Valentiniani. 8. demum alii volebant, quod quidem habuerit verum corpus terrenum et animam realem, atque adeo humanitatem similem nostræ, sed non descendentem ex stirpe Adami contra hos errores.

36.

Dicendum imo alterum unionis hypostaticæ ~~terminum~~ extremum non fuit persona humana uti docent Communis ac certum. Quod si verbum per unionem assumpsisset personam humanam, assumpsisset naturam humanam habentem subsistentiam propriam, tale autem assumpsit quia subsistentia propria naturæ humanæ constituitur praecise per negationem unionis eiusdem naturæ cum alia subsistentia quæ tamen negatio, fortissime excluditur per unionem verbi cum natura humana quod deinde.

Deinde si verbum assumpsisset unitum personam humanam, in Christo darentur persona divina et humana, quod est contra fidem.

Dicendum verbum unice totum rei assumpsisse hominem, uti docent Communis 37.

Thom. hic quæst. 4. art. 3. Cois. theol. Rao est quia homo licet explicite naturam potius significet quam personalitatem, neque genitum naturam esse censeatur, tn̄ iuxta commun. theologorum, significat naturam humanam ut existentem in supposito seu persona. Sed verbum non assumpsit naturam humanam ut existentem in supposito, quia id quod assumitur, ordine naturæ præcedit assumptionem: natura autem humana ut existens in supposito non præcessit ordine naturæ assumptionem, cum non fuerit in supposito aliquo antequam

assumeret, ergo si Vbum per hoc intelligere quis vellet nihil
aliud quam naam humanam negari non potest, quod Vbum assumpserit hoc.

38 Dicendum: Vbum aptie loquendo assumpsit naam humanam non in
vle seu communem, sed aliquam singularem. Ita Comis. Ratio
prioris partis est, quia per incarnationem Christus filius factus est homo et
filius hominis, non autem [illegible] factus filius hominis et homo nisi
assumpsisset naam humanam: ergo hanc assumpsit. Ratio 2dae
partis est, quia Vbum assumpsit naam humanam quae vere existit
a parte rei: a parte rei vero nulla datur naa humana com-
munis seu vlis, ergo Vbum assumpsit naam singularem

Dicendum 2do. Vbum assumpsit totam aliquam naam humanam
39 adeoque non solum corpus sed etiam aam. Ita cum Sto. contra Apoll. quasi
Communis. Ratio est quia si Vbum non assumpsisset etiam aam rationalem
Verbum fuisset corpori loco aae, non assumpsisset naam humanam
nec fuisset simpliciter homo, multoque similis nobis per omnia
absque peccato, ut ait Aplus ad Hebr. 4. Deinde Christus saepe
facit mentionem de sua aa: Math. 26. tristis est aa mea
usque ad mortem. Joan. 10. potestatem habeo ponendi aam meam
Luca 23 pater in manus tuas commendo spiritum meum
nec dici potest aam huic fuisse [illegible] pro Verbo supplente
vices aae, quia Vbum non est capax tristitiae nec erat
capax turbationis, aa autem Christi erat illius capax utique
Illud Joan: 12 nunc aa mea turbata est.

40 Dicendum 3. Vbum assumpsit aam cum nae seu praedita
mente. Ita cum Sto. quasi contra Comis. Ratio est quia
alias non assumpsisset naam humanam nec factus esset homo [illegible]
[illegible]

Rursus si Christus habuit aam, habuit aam proportionatam corpori. Cum quod habent corpus simile nostro, simile etiam habuit aam. Denique Christus habuit aam suppletam quae posset mereri. talis autem non fuisset aa semi-ierea

Dicendum 6. Verbum assumpsit etiam corpus humanum ideoque verum non apparens tantum. Ita cursus Cois. Ratio est, quia Christus alioquin non assumpsisset naturam humanam nec vere factus esset homo cum homo et natura humana non dicat solam animam sed verum etiam corpus humanum. 41.
Dein si non verum habuisset corpus nec vere fuisset passus et mortuus nec vere etiam comedisset, nec alia, quae de ipso narrant Evangelistae, vere gessisset, sed tantum generaliter se finxisset, haec autem repugnant fidei et Scripturae ~~[illegible]~~ personae assumentis quae cum sit ipsa veritas non debuit ut in tot tantisque operibus esset mera fictio. denique Christus ipse Lucae 24 Discipulis, cum putarent se spiritum videre aut phantasma, palpandum se praebuit dicens palpate et videte, quia spiritus carnem et ossa non habent sicut me videtis habere. Dicendum 7mo

Dicendum 7mo Verbum assumpsit corpus aliquo modo caeleste 42.
et impassibile sed vere terrenum ac constans vera carne et sanguine. Ita cursus Cois. Ratio est, quia aa rationalis exigit corpus terrenum et de se passibile pertinetque hoc ad veritatem naturae humanae, deinde nec vere passus esset Christus et mortuus sed tantum apparenter et consequenter sua passione nos non redemisset nec etiam vere esurisset sitisset nec in opere fuisset defatigatus. Sed omnia haec sunt falsa. Rursus non fuisset vere natus ex B. Virgine, nec ipsa vera eius mater fuisset.

43 Dicendum est Verbum assumpsisse naam huaam de posteritate
stirpe Adami ita de eo hois stao est qualis in
Scriptura Lucae est generatio Christi veniens usque ad Adamum
Matth: vero imo usque ad Abraham et ad Adam imo
de Verbo ait, quod semen Abraha apprehendit, et ad
Rom: imo quod factus est ei ex semine David secundum carnem
Christus fuit secundum humanitatem ex semine David
et Abraha hoc ipso quod fuit mediate etiam ex stirpe Adami.

44 Obiicies imo contra 2 gelu: S. Augustinus et alii patres
saepe dicunt Verbum assumpsisse hominem quod et dicant
dicunt hoc intelligendo per hominem solam naam huaam con-
intelligendo omnem personam huaam 2 naam huaam ut existentem
in supposito aliquo nego antecedens. nam [illegible] est. stom:
quaestio 2 art. 3 huiusmodi loquutiones ita exponenda
esse ut dicatur hominem a Verbo assumptum, quia eius naa
est assumpta est, et quia assumptio terminata est ad hoc
ut filius Dei sit homo.

45. Dices Verbum per unionem factum est hominem; ergo assumpsit
hominem, quia non est homo nisi quem assumpsit. Gregorius
cum Nazianzeno, nec enim est falsum hominem quem assumpsit
hominem, seu quia sibi univit hominem, sed quia sibi naam
huaam univit, et tamen in ratione hominis per seipsum
complevit, sicut si aa assumeret sive uniret sibi
ipsi corpus, non uniret sibi naam huaam, sed tantum
aliquam partem illius, et una cum illa naam huaam consti-
tueret atque compleret.

Obj. 2. contra 3.um si Vbum assumpsisset naam huaam singulare 47
hoi ipso assumpsit psona hua. cum psona aliud
n est quam naa realis completa individ. naa psona.
R. nego Maj. dicentes istis naae ac psonae dictinctionem
quast aña art. imo.

Obj. 3. contra 4. Joan. imo Incarnaois Mysterium 46.
explicatur his vbis, Vbum caro factum e, n facta
mentione aae. go Vbum assumpsit carnem sive corpus
et n simul aam. R. det. nego Con. Verbum enim dicitur
Caro factum in eo sensu in quo Genesis 6. dicitur ois caro
corruperat viam suam et Isaiae 40 videbit omnis caro
salutare Dei per carnem solet totus hoo intelligi.

Obj. 4to ubi e ipsa res n requiritur imago illius, sed aa realis 48.
e Imago Dei quaedam: go cum in Chri Corpore praesens
fuerit Deus ipse solet Vbum atquidem n quodcumque
ac per solam sua immensitate qualiter in praesens
e nobis, d per unione physica, n oportuit ibi simul
ee mentem seu aam realem. R. cum 3. sto: dist. Maj.
ubi e praesentia rei n requiritur imago illius ut suppleat
locum rei Con. ad hoc, ut imago magis perficiatur praesentia
rei; qualiter imago hois perficitur, imo perit in speculo
per eius praesentia nego Maj, itaque fuit necessum, ut
aa quoque realis uniretur Corpori Chri, ut ipsa a
Verbo persi cum eode unione magis perficeretur

Obj. 3tio contra 6tam ad Philippenses c. 2 de filio
Dei dicit quod in similitudinem hominum sit factus, sed quod est secundum
veritatem non dicitur esse secundum similitudinem, quia est factus vere
homo, adeoque nec habuit verum corpus. Confirmatur imo appari-
tiones veteris testamenti non erant secundum corporis veritatem
sed secundum visionem imaginariam, qualis erat illa Isaiae
vidi Dominum sedentem. quod tamen apparitiones illae
fuerint signa apparitionis Christi, cum ita non erat
secundum veritatem. Confirmatur 2. licet Deus et angeli in
veteri ~~testamento~~ testamento saepius apparuerint in corpore
aliquo phantastico et non vere humano, non tamen per hoc
homines decepit. quod licet verbum apparuisset in
corpore aliquo phantastico et non vere humano, non
tamen idcirco homines decepisset. R. dist. Maj. dicitur Christus
esse factus in similitudinem hominum, id est similis quoad
naturam caeteris hominibus con. Maj. in alio sensu efficiente
nego Maj. et trans. Mi. quoad eandem dist. con. Nego con.
posset enim esse Minor, quia enim illud quod est secundum veritatem
tale dicitur esse secundum similitudinem cum aliis a quibus distinctus,
sic licet Petrus sit vere homo, recte tamen dicitur esse similis
aliis hominibus. ad 1am confirm. nego con. licet supponerem
quod apparitiones veteris testamenti fuerint signa seu
figurae apparitionis Christi, non debebant tamen secundum rei
veritatem esse omnino similes, sed eandem apparenter tantum ad-
umbrare, adde quod quando Deus et angeli in veteri
testamento apparuerunt in corpore aliquo mere phan-
tastico non testatus fuerit illud esse verum corpus, qualiter
tamen Christus de suo testatus est, unde eum Responsio
patet ad alteram confirm.

Obh 5to ctra q. ima ad Corinth. 15 ait aplg ing hoo de terra terreng, 2do de Caelo Caelestis: ergo cum ing hoo Adamg fuerit de terra, ctra ad eorg, 2dg hoo sive Chrg fuit de Caelo, sed Corpus. R nego Con: uti enim S. Thoi quasst 3 art 2 ad 1. monuit, Chrg in duplici sensu accepit et dicit de Caelo descendisse atque adeo ee Caelestm uno modo ratione naae divinae, n. ita quide qd naa divina in Caelo ee desierit, sd quia in infimis novo modo ee Caepit scilicet sdu naam asumptam iuxta illud Joan: 3. nemo ascendit in Caelu nisi qui descendit de Caelo filig hois, qui e in Caelo. alio modo ratione Corporis n. quia Corpus Chri sdu sua substantia de Caelo descendit, sd quia virtute Caelesti, id e a Spiritu Sancto eius Corpus factus e, hinc autem n. seqr Chri Corpore Caeleste fuisse. E. 50

Obh Imo ctra e ad Habraeos 7. ait aplg talis decebat ut nobis eet Pontifex segregatg a peccatoribg ergo decebat ut Pontifex noster Chrg humanitatem haberet n. ex stirpe Adami sd aliunde, quia sic magis erat a peccatoribg segregatg. R nego Con: debebat enim Chrg a peccatoribg ee segregatus quo ad Culpa quam venerat destruere, n vero quo ad naa, quam venerat salvare, sd potig erat conveniens, ut quo ad hoc fratribg assimilaret et asimilaret, etia hoc ipso mirabilior fuit em eiusde innocentia, quod de massa peccato sublviata naa quide asumpserit et summam nihiloming habuerit puritatem. E. 51

artlg 4tg

An Sanguis Ceterique humores dum etiam Dentes, ungues pili, item unio Cum Corpore et accidentia Humanitais fuerint assumpta à verbo.!.

52. Apud Catholicos modo certum est et aād et Corpus omnesqz huius ptes saltem animatas fuisse immediate per unionem hypostaticam à verbo assumptas excrementitias vero ptes puta lachrymas salivam sudorem nec immediate nec mediate fuisse assumptas, qtroverti autem pt de reliquis maxime de sanguine, de quo olim inter Thomistas et Scotistas em coram summo Pontifice acriter certatum est. C

53. Dicendum imo verbum immediate assumpsit sanguinem sive dein animatus is fuerit sive n. ita qtra Durandum hodie Comunissima, et ut plubg videtur certa sentia. phi imo hoc ipsa lanta auctoritate, à qua sine gravi raone, quales n dant adversarii discedi n dt. Pbr 2 hec sentia longe qformior e sacris litteris Conciliis et patribus à Lugone hic dist: 14 sect. 2. citatis: qo @ ant: ostenditur 2: ad Hebreos

De filio Dei dicitur quia quod pueri communicaverunt
Carni et sanguini et ipse (scilicet Dei filius) similiter partici-
pavit eisdem, eatenus verò eisdem participavit quatenus carnem
et sanguinem assumpsit, quod sicut carnem ita sanguinem assumpsit.
Similiter in Concilio Atheniensi verbum dicitur particeps
factum carnis et sanguinis, et in ipso ibi approbatur S.
Cyrilli asserentis verbum caro factum idem significare
ac illud carnem et sanguinem sumpsisse; atqui igitur verbum simpliciter
dicatur particeps factum esse carnis et sanguinis, et utrumque
assumpsisse nullo facto discrimine inter modum quo unum
et alterum assumpsit rectius dicitur, quod utrumque eodem modo
hoc est immediate assumpserit. id ipsum dicunt plures S.
Patres quos refert Lugo loco citato. Probatur ~~verbum~~ 2tio
ratione. Verbum sibi immediate naturam humanam substantialiter
perfectam ac integram univit, quia ut est symbolum
S. Athanasii sicut est perfectus Deus, sic est perfectus
homo: quod enim omnes naturae humanae partes immediate assumpsit, cum
totum integrum ac substantialiter perfectum nil aliud sit
quam omnes eius partes substantiales et integrales. atqui
sanguis est verè pars naturae integrae et perfectae, uti
supponitur ex philosophia ubi cum Aristotele lib. 2. de partibus animalium
cap. 2 communis philosophorum et medicorum sanguinem inter partes
recenset, et supponitur non obscurè enim Concilium Tridentinum sess. 13
cap. 3. definit in sanctissima Eucharistia esse corpus Christi sub
specie vini, et sanguinem sub specie panis, animamque sub utraque
vi naturalis illius connexionis et concomitantiae, qua partes Christi Domini
quia iam à mortuis resurrexit non amplius moriturus inter se copulantur.

213

34 Dicendum est: totus sanguis assumptus fuit a Christo. ita tamen
Communis contra Caietanum et alios Thomistas, qui distinguunt
inter sanguinem vitalem ac nutrimentalem, illumque verbo
immediate unitum affirmant, hunc vero negant. Ratio est
primo auctoritas modo citata indefinite et sine distinctione
asserit unitatem Verbi cum sanguine, quod ipsum dicitur a Clemente
6. in extravagante unigenitus. propositio autem indefinita
in materia doctrinali aequivalet universali. Tridentinum indefinite
quoque affirmat sanguinem esse partem Christi: ergo totus a verbo fuit assumptus.

Ratio 2do

Ratio est 2do ut philosophi cum medicis communiter ac probabiliter docent,
nullus sanguis proprie dictus animatur, nec una pars ab altera
nisi accidentaliter differt, quod cum opposita opinio probabiliter falso
laboret supposito, scilicet quod sanguis aliquis perfectior vivat.
Cum nullus perfectiore nullus alio vivat, totus sanguis immediate
unitus fuisse dicendus est. ex quo infertur non esse sufficientes
acres et vitales, qui sint reipsa sanguis subtilior ac
defaecatior, fuisse verbo immediate unitos. Infertur 2o non aliquos
humores immediate a verbo assumptos esse, nam etsi perti-
nent ad integritatem naturae humanae, dum hi humores sanguine
permixti sunt, atque ita permixti moraliter unus sanguis esse
censentur. cum passim dicatur hoc totum esse tot uncias san-
guinis emisisse e venis, quamvis quod emisit non tantum
copiam magnam ex parte ex aliis constet humoribus, atque adeo
tum patres asserant sanguinem unitum, de sanguine
moraliter sumpto loqui videntur, praesertim cum non satis
conveniens fuerit ut quasdam partes et non alias permixtas
immediate assumeret.

Dicendum 3tio Verbum immediate assumpsit omnes dentes et 55
probabiliter etiam ungues et pilos. ita de dentibus certa habet,
cum ossa quaedam, omnis sint animata et ad capitis integritatem
pertinerent. id ipsum de unguibus ac pilis dicendum, quia et
haec plerique continere solent censent, ad integritatem naturae humanae
serviuntque ad ornamentum illius, et alias quoque utilitates
homini offerunt. neque sunt merum excrementum imo probabiliter
vivunt, ut physiologia docet.

Dicendum 4to Verbum assumpsit omnem unionem essentialem inter 56
corpus et animam, ita ut unio hypostatica ad hanc quoque
unionem immediate terminaretur. Ita post Suar. Lugone disp. 12
num 62. alii recentiores. Ratio est, quia Verbum per se
ac primario univit sibi hanc humanitatem qualem habet
ante qualem non sibi univisset, si unio hypostatica solam animam et
corpus sidum se et non ut unitas seu ut unum totum unumque
humanitatem respiceret, quod si ante utrumque totam humanitatem
seu plures ut unitas respexit, iam non solo anima et corpus, sed omnem
unio essentialis fuit terminus unionis hypostaticae immediatus. deinde
si Verbum immediate assumpsit partes integrales et partes humanitatis
id de unione, quae est pars essentialis negandum non est.

Dicendum ultimo Accidentia humanitatis solum mediate 57
assumpsit Verbum, in quo non Verbum assumpsit immediate
naturam humanam, cui accidentia inhaerebant, quin in adhaec
quoque unio hypostatica terminaretur. Ita Communis. Ratio est quia
Verbum id solum immediate assumpsit, cum quo constituit unum
totum suppositum divino humanum substantiale integrum, hoc enim
per se ac primario intendit, accidentia vero tale non constituunt
sed constituunt totum accidentale. et hinc confirmatur negatur acci-
dentia venire posse in ~~veritatem~~ unitatem suppositi.

215.

58 Obj. inc. si verbum immediate assumpsit sanguinem et
alios humores non viventes item dentes pilos etc., dici per
fectum per communicationem idiomatum poterit est dicere Deus
est homo. Deus est mortuus, ita enim verum erit dicere
Deus sanguis est, Deus est effusus in terram, Deus
adhaesit clavis, lanceae et [illegible] conc. quo. R.
argumentum solum esse de modo loquendi solvi quod deum tamen ab
adversariis nemo enim dicit: Deus est auris vel nasus vel
digitus, licet tamen juxta adversarios verbum his partibus sit
unitus. Directe vero regula [illegible] quia licet sanguis
immediate sit unitus verbo, tamen non est integer homo, sed tantum
pars illius. Communicatio vero idiomatum desumitur a toto
non a partibus, acceptis ad summum illis praedicatis tantum quae
tribui solent specialiter etiam toti homini. generaliter sic de
toto homine dicitur quod sit sepultus quamvis unica tantum
pars illius sit sepulta nempe corpus: item quod sit in caelo
quamvis unica tantum pars nempe anima sit in caelo.

59 Obj. 2. si verbum immediate assumpsit etiam sanguinem, sequitur
quod assumpserit duas naturas, unitas enim naturae desumitur
ab unitate formae, in sanguine autem et carne fuit
una forma, ergo sanguis non potest esse informatus ab anima
et consequenter non est una natura sed diversa. consequens autem est
absurdum maxime quia assumpsisset naturam irrationalem. R.
dist. Maj. sequitur quod verbum assumpserit duas naturas
completas et integrales etiam specificas, nego, quando in-
completas et partiales constituentes unam naturam integralem
perfectam conc. Maj.

Licet sanguis aliquomodo sit naa diversa a naa carnis: tn quia ipse ordinatus e ad complementum huai corporis, cum eadem constituit unam naam humanam integram et completam.

Obj: 3. S. Thom: quodlibeto 5. quaest. 3. ar: 3. docet non solum sanguinem nutrimentalem ptinere ad veritatem huae naae, atqui nil phibet quo minus in Christo fuerit aliquis sanguis nutrimentalis qui ad veritatem huae naae non ptinet. Rx S. Doct loqui de sanguine improprie dicto, id e de chylo seu dum ad formam sanguinis puncto, qui ex cibo et potu confectus in venas proxime tractus adhuc remanet, de hoc cum dicat non omnem sanguinem nutrimentalem ad veritatem naae ptinere, clare innuit aliquem id e eum, qui proprie sanguis e ad eam ptinere. 59.

Dices alimentum e pars corporis quod nec sanguis alimentalis. Rx dis. ant. alimentum denotum quasi alimentum e cibus et chylus, non e pars corporis con: alimentum primum ptium animalarum, qualis e sanguis negoant. 60

Obj 4. si sanguis fuit immediate unitus verbo remansit hic unitus etiam in triduo mortis, postquam seclusus corpore erat effusus; atqui non mansit sic unitus, e contra est dici; erat effusus non mansit sic unitus, e contra est dici: non innui, alias cum chylus seu omnem sanguinem in passione effusum receperit in resurrectione, et aliqua illius ptes insistenti dum passionis adhaeserint, sequeretur quod hae illius ptes etiam nunc in terris existentes verbo adhuc erant unitae. non e dici quia quod verbum semel assumpsit nunquam dimisit, iuxta celebre dictum S. Damasceni nunquam dimisit: ergo sanguis nunquam a verbo fuit unitus verbo. Ergo posito; quod sanguis cum com̄i hodie theologorum sententia in 61.

qd om in triduo mtis verbo unitg manserit saltem ille sanguis
quem chrg recepturg erat in Resurrectione, quia
ideo aa et cpg Chri manserunt unita Vbo om in
triduo mtis, quia paulo post iterum erant reunienda inter
se ad obtinendā integram naē suaē: ergo probabile
vaoe saltem ille sanguis em in triduo mtis Verbo
mansit unitg, quem chrg in resurrectione erat
iterum recepturg. Dixi saltem ille sanguis, quem chrg
erat recepturg in Resurrectione. nam uno sunt autores
qui cum S. Tho: quast 3 artic existimant, qd Chrg oē sāo
sanguinē in passione effusū iterum receperit, atqz illas
guttas, quas manarunt in Cruce Lancea @, n̄ ee verū
sanguinē, qui aliqdo erat in cpore Chri. tñ ee colore
aliquē ex sanguine relicta, a alium sanguine miraculosū
6 Q Qdo multi putant, Chrm n̄ oē recepisse, et aliqtas suas guttas
ad fidelium solatium cultumqz Cruci, spinis, lancea @
adhaerentes ee relictas: videbz qz hic planē lois ee falsum
fidelium, nullaqz rao cogit hoc ee falsum, eoqd solum
nisi fuerit à Chro illum sanguinē recipi qui opus
erat ad perfecta integritāe humanitatis resurgentis
minime aute incredibile sit, Chrm immediate ante
passione habuisse sanguinis guttas aliquas n̄ ita
necessario ad integritāe naē suae pertinentes, et quo-
dammodo superfluas. 3tio aliī media via incedunt, voluntqz
qd Chrg quidē et oēs illos sanguinis recepit in resurrectione
quas in passione effudit, et qz aliqua manserunt extra
Chrm, n̄ tn hac existant amplius in sacris reliquiis sub
propria foā sanguinis, et sub alia quadā foā susceptibili
manente tn colore sanguinis, eoqd sanguis sua naē
cito corruptibilis, tamdiu citra miraculum manere.

subsister vel extra corpus n̄ ptuerit; miraculu autē eius ergo admittendi sufficiens fundamentu n̄ adsit. quaecunqꝫ autē ex his 2. sntiis sit verior nihil nostrae sentiae sufficit, si enim una ē vera et Chrꝯ oēs recepit sanguine, verbu ēm mansit unitu toti sanguini in triduo mtis. si alta vero ē vera, et n̄ oēs recepit, tē partes n̄ recipiendae, sive fuerint unitae in triduo mtis sive non, post Resurrectione et reassumptione caeterarū q̄ manserunt unitae verbo cum saltē tē ois amiserint rane ptis integrantis respectu humanitatis Chri. nec obstat, qd tales guttae sanguinis clavi spinis, Lanceae, Sudario aliisqꝫ reliquiis adhaerentes à fidelibꝫ sprie adorent, cum ēm Crux ab iis adoret cultu respectivo quin tn̄ unita sit verbo. neqꝫ obstat dictu S. Damasceni. tād enim intelligndū ē de ptibꝫ principalibꝫ, et quidē sbdū aliqua rane generica sive hoc sensu, qd verbu nunqā dimiserit āiā semel assumptam, nec ēm totu corpus, quamvis forte huius ptes semel assumptas iteru dimiserit, quia cum Chrꝯ aliorū hoīu instar et comederit et biberit, et nutritꝫ fuerit et laboraverit et sudaverit, identidē ēm ipse ptes quasdā mra deperdidit, et illarū loco alias sibi adgeneraverit. unde solvuntur tē argumta qū ab adversariis de huiusmodi ptibus, uti et de pilis et unguibꝫ.

Obj. 3tio ctra 2tā: si verbu assumpsit em unione spalē inter corpus et aā Chri, seqr qd verbu aliquid semel à se assumptu rursu dimiserit, cum enim in triduo mtis n̄ mansit unio spalis inter aā et corpꝫ Chri, n̄ potuit tē erdē verbu manere unitu, cnsequens autē rursu ē ctra dictum S. Damasceni. Resp. n̄ dari unio ad unione, sic vero data quaunqꝫ unio tad unione, ipsa unio hypostca ad unione spualē inter corpꝫ et aā: qd

R. nego Mi: dictum enim S. Damasceni n. e intelligendum de omnibus partibus cum ut quo nae assumpta quodlibet unio, quam utique in totum extremis dimisit, et alterius partibus ut quod illisque principalibus, ut priore numero dictum est.

Ad confirmationem: Dico: Maior: non datur unio ad unionem cum ipsa extremis, inter quae illa intercedit, seu quorum pars est unio. Con: non datur unio ad unionem cum alio extremo, ad quod unio de se est indifferens nego Maiorem: unio inter se et naturam non uniebatur his extremis per aliam unionem nisi hypothetica, sed per se ipsam, opus tamen erat unione divinitatis hanc ipsam unionem essentiale unienda verbo, quia unio ipsa de se fuit indifferens, ut verbo uniretur vel non?

64 Obiicies contra ultimam juxta S. Patres verbum assumpsit naturam humanam cum omnibus suis proprietatibus, quae et proprietates accidentales, et dicitur proprios humanitatis et coninvelligi debere de assumptione immediata aliam ac proprietatum substantialium quae in unitate unius suppositi ac totius subsistentis venire possint, de accidentalibus autem intelligendi est vel de unione mediata, cum haec in unius suppositi compositionem venire non possint. quaestio 9a de Sanctitate Christi.

Quaestio 9a

De Sanctitate Christi.

1. Postquam Incarnationis causas tum esse effectum ipsius explicavimus superest, ut de Christo ipso disputemus eiusque dotes ac proprietates quasdam exponamus, quarum inter se offertur Sanctitas. Est itaque: Utrum humanitas Christi fuerit sanctificata per sanctitatem increatam Verbi?